

Çıplak Ayaklarım Bölüm 3

– Alişahin · 28 Mart 2015

Ağlama çocuk

Güzel günler gelecek
Yakın ağlama çocuk
Solgun yüzün gülecek
Sakın ağlama çocuk

Hadi gel tut elimi
Verem pasta dilimi
Açıp çizgi filimi
Bakın ağlama çocuk

Düşün gökte evreni
Unut açlık devrini
Güzel masun tavrını
Takın ağlama çocuk

Kor içine daldığın
Bak dünyadır geldiğin
Ne var ise bildiğin
Dökün ağlama çocuk

Ekmek yenmezse terli
Sakınma ondan kerli
Sende ol gitsin kirli
Çıkın ağlama çocuk

Vürüs vardır kanında
Gözü olur canında
Obur namert yanında
Çekin ağlama çocuk

An ki yoksul halini
Kalem sevsin elini
Cehaletin belini

Bükün ağlama çocuk

Kör ol bakma yüzüne
Dönmüş şeytan gözüne
Hal bilmezin sözüne
İkin ağlama çocuk

Haksızlar yağdırsa kar
Eksilmez yüzünde ar
Şahin gibi biri var
Tekin ağlama çocuk

Almanya

Ali Şahin (Elbistanlı)

yol yorgunluğu açlık gözlerimin önünü karartmıştı yolculuk boyunca param yetmez diye hiç birşey yememiştim dolmuşa bindim şoför beni barkal da indirdi indiğim yerde bir kahve vardı sormak için kahveye girdim tesadüf ya bizim köyden birini gördüm ozamanlar on ayleye yakın Adana da bizim köylü oturuyormuş.

Köylüm bana akrabamızın evini gösterdi zaten indiğim yerden uzaklığı beş altı yüz metre falan bulunduğumuz yerden gözüküyordu ve akrabamızın evini buldum varıp kapıyı çaldım Assiye teyze kapıyı açtı oğlu ismail vardı beni görünce çok sevindiler Assiye teyze aman oğlum sen ne geziyorsun burda diyerek beni içeri aldı hemen beni banyoya soktu bir duş al dedi oğlu ismail in kıyafetlerinden verdi duşumu aldıktan sonra karnımı doyurdu ondan sonra sordu oğlum daha çok küçüksün ne diye geldin buralara diye

bende ablamın yanına gideceğimi söyledim Assiye teyze çok sevindi yavrum git ozaman belki sanada bakarlar kurtulursun dedi beni üç gün misafir etti Assiye teyzenin dört çocuğu vardı iki kız bir oğlan babaları Almanya ya gitmiş Assiye teyze dört çocuğuna hem analık hemde babalık yapıyordu ve beni oğlu ismail le otobüs terminaline gönderdi bilet paramın üzerini tamamladı ismail manisaya biletimi aldı

Ve saat akşam dokuzda Manisa otobüsüne bindim Adanadan ayrıldım otobüs sabaha kadar yol aldı otobüsün mavini geldi burda ineceksin Manisaya geldik dedi indim otobüs devam etti gitti orda bir amcaya sordum dedim amca valliliğe nasıl giderim diye amca vilayete gitmen gerek dedi nerden gidilir

dedim Őu ilerden minibüsler gidiyor dedi benim param yok amca yürüyerek gidemezmiyim dedim amca evladım çok uzak gidemessin burası turgutlu Manisa çok uzak dedi aynı Elbistan otobüsünün yaptığını İzmir otobüsünde yapmıştı İzmir giden otobüse Manisa diye bilet satmışlardı insanlarda hiç ALLAH korkusu kalmamış küçük on yaşında çocuğu kandırıp yarı yolda indiriyorlar hiç vicdanları sızlamadan neyse orda minibüscülere durumu anlattım sağolsun beni Manisaya para almadan götürdü işte buda insan beni parasız Manisaya getirince biryerimi eksildi hayır benim hayır dua mı aldı ölünceye kadar o insanı

hatırlarım ve her hatırladığımda sağolsun derim bu dualar onun ahretine yansiyacağını düşünüyorum.manisa garajlarında sordum vali yardımcısı nerde oturuyor diye

Orda adamın biri yavrum istasyon caddesi ordu evi karşısı yeşim apartman diye tam adresi tarif etti yürüyerek gittim ordu evini buldum karşısına baktım apartmanın kapısının üzerinde yeşim apartman yazıyordu hedefimi bulmuştum yüreğim kıpır kıpır ediyordu çok heyecanlandım biryandan da içimde bir korku vardı ya aklam beni tanımayıp kovarsa ne yaparım diye. ama bütün olumsuzlukları göze aldım apartmana girdim posta kutularının üzerlerini okudum dördüncü kat yazıyordu merdivenlerden çıkmaya başladım ama kalbim yerinden çıkacaktı sanki yüzünü dahi görmediğim aklamı görecekdim dördüncü kata geldiğimde kapıyı görünce heyecanım daha da arttı biraz kendimi topladıktan sonra kapının ziline bastım

kapı acıldı saçları siyah genç bir kız çıktı buyrun kimi arıyorsun dedi babam yanağında bir ben olduğunu söyledim baktım yanağında bir ben var aklamı tanıdım sen benim aklamsın dedim aklam kardeşim diye beni kucakladı aklamın ağdına feryadına hiç bir yürek dayanmazdı defalarca bana sarıldı beraber ağladık o anı hiç bir film sahnesinde görmedim aklamın bu kadar özlem dolu olduğunu hiç tahmin dahi etmemiştim kendimize gedikten sonra aklam sordu daha küçücüksün nasıl geldin buralara diye cevabımı vermeden tekrar ağlamaya başladık gözyaşlarımız sel oldu aktı adeta.

Sonra aklamın yalan söyledim buraya beni babam gönderdi diye aklam babama kahırlandı senidemi başından attı diye aklam beni bağına bastı aslında bizim babamız bir anamız ayrı kardeşiz ama bana hiç hatırlatmadı anamız ayrı olduğunu aklam benden babamın anamın durumlarını soruyordu haklarında bilgi öğrenmek istiyordu bende anlatıyordum ben köylü dili konuşuyordum aklam ve ailesinin çok hoşlarına gidiyordu sonra aklam bana ders vermeye başladı nasıl konuşacağım hakkında işte şuna şu denir buna bu denir gibi bende onu can kulağı ile dinliyordum söylediklerini hiç unutmazdım üç ay geçmişti bana çok iyi bakıyorlardı bir gün dışarı yalnız çıkmak için aklamdan izin istedim evin yakınında bir park vardı parkta biraz dolaştım yoruldu bir banka oturdum orda bir adam yanıma oturdu abuk sabuk şeyler soruyor

bende cevaplıyordum beş dakika geçmemişti iki kişi daha geldi yanımıza direk bana kalklan ayağa dedi yanımda ki adamı soru sormadan kelebce taktılar adam hiç ihtiraz dahi etmedi sivil polismişler polis

bana sen kimsin kimliğin var mı dedi bende hayır kimliğim yok ben vali yardımcısının misafiriyim dedim inanmadılar yanımda ki adamı tanıyorlarmış adam çocuk istismarcısı imiş bizi alıp emniyet müdürlüğüne götürdüler bir odaya ifade almak için soktular birde komser geldi adamın ceplerini masaya döktürdüler adamın cebinden birsürü suç aleti çıktı ve komser bana tekrar sert birşekilde sen bu adamın yanında ne yapıyorsun lan dedi ben yalan söylemiyorum bu adamı tanımıyorum ben vali yardımcısının misafiriyim inanmassanız valilikten sorun dedim komser bana inanmamış gibi eğer yalan söylüyorsan seni döverim lan çocuk dedi komser telefonu aldı valiliği aradı sorunca karşıdan doğru olduğunu anlayınca komser başladı yağ çekmeye işte sayın valim misafirinzi çocuk istismarcısının tuzağından kurtardık falan birsürü şeyler anlatı ve vali polislere teşekkür etmiş beni eve götürmeleri için emir vermiş

polisler beni eve götürdüler bu durum bende suçluluk duygusu başlattı vali amca eve geldi olayı bana sordu olduğu gibi anlattım bana bir daha sokağa yalnız çıkmayacağımı söyledi ben olur amca dedim benim yüzümden aplama laf gelmesin diye korkmaya başladım çocukluk işte gitmeye karar verdim şimdi aplama gideceğimi söylersem beni göndermez para istemeyi düşündüm isteyemedim bir gün evden akşam vakti çıktım Manisa otogarına gittim Adanaya giden bir otobüsün mavinine durumumu anlattım Elbistanlı olduğumu söyledim mavin beni otobüse bindirdi otobüsün arka koltuklardan birine oturdum Adanaya doğru yola çıkmıştım cebimde beş para yok elimde hiç birşey yok.

Otobüs bir saat gittikten sonra turgutlu da durdu ordan yolcu aldılar otobüste yer kalmadı otobüsün şoförü bana bilet aldın mı diye sordu bende mavin söyledi bindim dedim şoför bana kızdı hadılan in işağı evden mi kaçırıyorsun nesin dedi ben yok abi vallahi evden kaçmıyorum ben Elbistanlıyım diye yalvardıysam da şoför beni dinlemedi aşıağıya indirdi o gecenin karanlığında otobüsün gittiği istikamete yola düştüm turgutluyu dışarı çıktım gece yarısı gelip giden araba ışıklarında yolun kenarında sabaha kadar yürüdüm durduğum zaman üşüyordum onun için hiç durmadan yürüdüm Salihliye geldim

ve ben durmadan yola devam ettim Salihliyi geçince birkaç bahce ye girdim bahcelerde yiyecek olarak sadece lahana vardı o lahana bahcesini hiç unutamam hangi köyün kimin bilmiyorum ALLAH af etsin bir kaç lahana parçaladım yedim birazda elime aldım yiyerek yoluma devam ediyordum arkamdan bir komyon durdu hey çocuk nereye gidiyorsun dedi bende Adanaya gidiyorum deyince adam yürüyerek mi dedi bende evet deyince adam güldü ozaman gel bin ben de kulu ya kadar gidiyorum dedi kulu neresi bildiğim falan yok ama yinede bindim biraz gittikten sonra bir tepede kamyoncuların durduğu bir lokanta da durdu kamyoncu benim karnımı doyurdu kamyoncu lokantanın sahibini tanıyormuş benim gitmek istediğim yeri söyledi işte gariban bir çocuk dedi ve lokantanın sahibi bana tatlı ikram etti yanıma oturdu ben tatlıyı yerken adam yavrum bak kimsen yokmuş gel burda benimle çalış sana aylık para veririm biriktirsin dedi ben kabul etmedim yalan söyledim yok amca babamlar beni bekler sen beni Adanaya gönderirmisin dedim adam tamam evladım şimdi şu karşı tarafa özkaymak otobüsü gelir seni ona bindiririm Adanaya gidersin dedi kamyoncu amca tamam evladım bu amcan seni Adanaya gönderir hadi bana müsade dedi ve kamyonuna bindi gitti Allahım beni hep iyi insanlarla karşılaştırıyordu.bir saat kadar bekledikten sonra karşı tarafda bir lokanta daha vardı özkaymak yazılı portakal rengli bir otobüs

durdu lokantacı amca gel yavrum dedi ve beni o otobüse teslim etti ve Adanaya doğru yola çıktık otobüsün orta koltuklarından bir yere oturdum okadar çok yorulmuşum ki otobüsün hiç durduğunu hatırlamıyorum uyumuşum otobüs Adanayı geçmiş G Antep e gidiyormuş mavinin dedi ben Adana da inecektim şimdi ben ne yapacağım dedim mavinin vallahi Adanayı geçeli çok oldu bizimle Antep e gidersin yarın geri dönüyoruz seni Adanaya getiririz dedi

zaten başka çaremde yoktu otobüse parasız binmişim bekleyen bir ailemde yoktu hayat beni nereye sürükler çaresiz oraya gidecektim sağolsun otobüsün mavinin çok iyi bir insandı oda benim gibi yoksul gariban birisi olduğu belliydi ve G Antep e geldik yolcular indikten sonra otobüsün şoförü otele gitti ben mavininle beraber otobüsü temizledik akşam saatleriydi biraz çarşıda gezdik bir fuar vardı ama ne fuarı olduğunu bilmiyorum sanatçılar gelmişti acık hava konseri veriyorlardı mavinin gel bizde girelim dedi girdik sanatçılardan bir tek belkıs akkaleyi unutamadım sahneye yakın bir yerde duruyorduk

parfiminin kokusunu halen hatırlarım ilkdefa bir sanatçıyı canlı olarak dinlemiştim sonra tekrar otobüse gittik mavinin otobüsün yataklık kısmında ben beşli koltuğunda yattık sabah kalktık tekrar yolcu aldılar İzmir'e gidiyorlardı beni Adana da indirdiler gidecek bir kimsem yok yine Assiye teyzeye gitmeyi düşündüm ama utandım gidemedim Adana oto garında bütün gün bekleyince öz kaymak yazı hanesinde çalışan birinin dikkatini çekmişim bana yavrum kimin kimsen yokmu dedi bende kimsem yok amca dedim karnın açmı diye sordu evet amca çok acım dedim yazı hanenin karşısında bir küçük lokanta vardı beni oraya gönderdi arkamdan bağırdı sadece kuru fasulye ye ha bana fazla masraf açma diye çok şakacı bir insanmış sonradan öğrendim lokantaya oturdum lokantacı büyük bir tabak kuru fasulye getirdi yanında bir sepet ekmek bıraktı o kurufasulyenin ekmeğın tadını hiç unutamam ondan sonra on beş günümü öz kaymak yazı hanesinde geçirdim yazı haneyi süpürüyordum getir götür işleri yapıyordum onlarda karşılık olarak karnımı doyuruyorlardı

bir gün bizim köyden birisine rastladım benden iki yaş falan büyük adı İsa idi Adana da abisi varmış kendisinde otelde komi olarak çalışıyormuş bana dedi gel Ali senide götürüyem otele bizim patrona getir götür işleri ve çaycılık yapacak biri lazımdı belki seni işe alır dedi bende olur İsa gardaş gidelim dedim garajlardan ayrıldık beraber otele doğru yürüyüp giderken İsa'ya köyü sordum ve benim hakkımda neler konuşuyorlar diye

İsa dedi Ali köyde senin kaybolduğın konuşuluyor ama anandan babandan hiç bir bilgim yok dedi ama benin gözümün önünden anamın babamın hüznü bir taplosu geçti çok özlemiştim neyse İsa beni otele getirdi patronuyla konuştuk bana ayda yüz elli lira vereceğini söyledi kalacak yeri yokmuş burda kalabilir dedi ve ben otelde işe başladım otelin temizlik işlerini yapan fazilet isminde bir apla vardı benim kıyafetlerimi yıkardı sağolsun her gün duş alırdım yüzüme bir renk gelmişti tertemiz olmuştum herkes otelde beni severdi ama bütün gün otelde kalmak bana hapis olduğum hissini veriyordu çocukluk işte otelde bir ayı zor doldurdum aylığı aldım otele hiç haber vermeden otelden ayrıldım hemde kaçarcasına çarşıdan üzerime bir kaçtane tişört aldım Elbistan otobüsüne bindim akşam üzeri Elbistan a

geldim hiç vakit kaybetmeden köye gitmeyi istiyordum babamı özlemiştim koşarak köyün minibüs duraklarına geldim

bizim köylüler minibüse biniyorlardı bende binmek istedim minibüsün kapısını tuttum ve geri binmekten vazgeçtim minibüsün içinde ki köylülerin bakışları beni rahatsız etmişti yine bana hırsız gözüyle bakıyorlar sandım dönüp tekrar çarşıya doğru yürüdüm yürürken gözlerimden yaşlar dökülüyordu dört aylık köyden ayrı dolaşmak beni o küçük yaşında büyütmişti sanki olgunluk içinde bütün olmaları biliyordum köye gitsem kurtuluş olmayacağını düşünmüştüm

tekrar Elbistan da bulaşık yıkadığım lokantaya gittim lokantanın sahibi bana oo Aliimm hoş gedin diye karşıladı Alim çalışmak için geldiysen hemen işe başla hemde garson olarak sen bayağı büyümüşsün dedi Şakir abiyi sordum Şakir burdan ayrıldı dedi ozaman benim için iyi olmadı nerde kalacağım pıroplem olacaktı ve o gün yöğmiye hesabı işe başladım karşıda bir otel vardı yatak fiyatını sordum tam bir günlük yatak parası benim yügmüyemdi başka hiç altarnatif olarak kalacak bir yerim yoktu yöğmiyemi verip otelde kalıyordum yani karın tokluluğuna sabahtan akşama kadar masa topla sil ayaklarım ağırıdı on beş gün geçmişti lokantaya her gün bir adam gelir yemek yerdı ve benim elimin çabukluğu hizmetim davranış biçimim hoşuna gitmiş adam bana sen nerelisin diye sordu ben iğde köyündenim dedim hayır inanmam senin gözlerin yeşil saçların sarı çok kibar konuşuyorsun kesin Elbistanlı veya köylüsü değilsin dedi

ben duğru söylüyorum abi iğdeliyim amma kimsesizim dedim Allahalla dedi şaşırdı bana dedi bak kocum ben yapalak köyündenim adıma hacı mıstık derler benim yanımda çalışırmısın dedi ben abi ne iş yapıyorsun diye sordum benin üç tane otobüs üm var otobüste mavinlik yapacaksın işte yaptığın garsonluk gibi hizmet işi yolculara kolanya tutacaksın su isteyene su vereceksin otobüsü temizleyeceksin sana lokantadan aldığın paranın iki mislini veririm dedi ben dedim iyide abi ben lokantaya gireli on beş gün oldu patronuma ayıp olur dedim adam ben patronunu tanıyorum konuşurum izin verir sana sen orasını bana bırak dedi

konuştuk patron Ali oğlum senin gibi elaman bulamam amma senin için bu adamın yanı daha iyi olur git ben tanıyorum sana kötülük gelmez yeni işin hayırlı olsun çalış yavrum dedi sabah saat on çivarıydı hacı mıstık abi bana akşam saat dokuzda Ankaraya gideceğiz garajlara gel dedi lokantadan ayrıldım otele bir kaç tişörtüm vardı onları almak için gittim odamda yatağımın üzerine oturdum yüzümü ellerimin içine aldım anam babam küçük kardeşim. ve Bekir kardeşim

küçüktü birde görmediğim kardeşim daha olmuştu adını ölen kardeşimin ismini koymuşlar hepsi gözümün önüne gedi ağladım ağladım gözyaşlarım sel oldu aradan beş aygibi bir zaman geçmişti çok özlemiştim aslında köyümüz uzak biryer değildi amma gidemiyordum gururumu kıramıyordum küsmüştüm sanki bütün köye otel odasında kendi kendime bir karar aldım dedim oğlum Ali okula gidemedin bu otobüs işini okul kabul edeceksin Türkiye yi dolaşarak insanlarla içiçe olarak hayat inüversitesini okuyacaksın dedim

Otobüste mavinlik hayatım başlıyor

Hep kendimi boşlukta his ettim tutunacak bir dal sığınacak liman aradım bulamadım fırtına hep kendi istediği yere sürükledi beni bende mücadele etmiyorum kuvvetli esen fırtınayla istediği kadar sürükleyip götürsün beni deryada ummanlara elbet bir gün kendiliğinden dincecek dinmeden öldürse bile beni fırtına cesetimi yemez balıklar elbet getirecek kuytu da bir kıyıya.otelden ayrıldım akşam saat sekizde garajlara geldim oniki yaşındaydım benim için yeni bir hayat başlıyordu.ya Allah deyip işe başladım Ankara yocularının bağajlarını simsar sagup abiyle aldık ama sagup bana durmadan tembihliyordu bu valiz Kayseri de bu cuval Kırşehir de bunlar Kırıkkale de şunlar Ankara da büsürü değişik yerlerde inecek bağajlar vardı ama ben hiç otaraflara gitmemiştim nebileyim öyle sagup abiyi dinliyordum ama sagup benim anlamadığımı anladı hacımıştık abiye söyledi hahu hacımıştık bu daha çocuk bu işi yapamaz dedi hacımıştık abi tamam sagup biliyoruz biz ona öğretiriz sen merak etme dedi saat tam dokuz oldu otobüs hareket etti ozamanlar şoförlerin havalı bir duraktan kalkışı vardı tam gaz vererek hızlı bir şekilde yolcu savuşturanların gözünün önünden bir anda yok olurdu sanki goca otobüs öyle hızlı bir kalkışla Elbistan ı çıktık hacımıştık abi beni yanına çağırdı hadi Ali yoculara kolanya tutbakalım dedi.tamam abi deyip kolanya şişesini aldım elime gayet sakin güler yüzlü kolanya tutmaya başladım ben yolculara karşı güler yüzlü olunca kolanya tuttuğum insanlar da bana gülümseyip teşekkür ediyorlardı sağolasın diyorlardı bu durum benim çok hoşuma gitmişti insanlarla bir iletişim diyalok içine girmiştim kendi kendime dedim Ali işte okulu buldun şu koltuklarda oturan insanların her birini öğretmen gibi gör her birinden birşeyler öğren bu insanların içinde her meslekten her daldan insanlar var yoculuk sırasında insanların canı sıkılır konuşmak isteyenleri arka tarafa çağırıp konuşabilirim onun bilgilerinden ne iş yaptıklarından yararlına bilirim diye düşünüyordum

o esnada arka koltukta uyumuşum çocukluk işte otobüs daha otuz kilometre gitmiş Göksunun Çardak kasbasına girmiş ordan üçtane yolcu almışlar sonra hacımıştık beni arka koltukta sallayıp uyandırdı kalklan puşt mavin adam uyurmu sen ne biçim mavinsin diye şakacı bir uslupla kızdı çardak tan üç yolcu aldık göksun ilçesini geçtik kayseri istikametine gidiyorduk hacı mıştık abi beni yanına çağırdı gel otur şöyle yanıma dedi hostes koltuğuna oturdum bana sorular sormaya başladı bu köyden sonra hangi köy geliyor diye ben ne bileyim hacımıştık abi daha önce hiç buraları görmedim ki diye söyledim dedi bak Ali yanımda oturacaksın uyuma yok bütün geçtiğimiz köyleri takip et bir daha ki sefere yine soracağım öğrenmen lazım yoksa bu işi yapamazsın dedi beni bir sıkıntı bastı ama ben olur öğrenirim hacımıştık abi dedim hacımıştık abi bana çok yardımcı olarak otobüs mavinliğini sağ olsun çok emek vererek öğretti aradan bir yıl gibi zaman geçmişti artık gözüm açılmıştı Elbistanlılar otobüs camiası beni konuşuyordu eli çabuk güler yüzlü konuşmasını bilen bir mavin olduğumu söylüyorlardı bazı otobüs sahipleri hacımıştığın yanından çıkıp kendileri ile çalışmam için daha fazla para teklif ediyorlardı

ben hiç birini kabul etmedim çünkü hacımıştık abiye nankörlük yapamazdım neyse artık köyümü unutmuşum yakındı ama hiç gitmedim aradan bir buçuk yıl geçmişti birgün Maraş tan Elbistan a

geliyorduk otobüsün orta koltuklarından birinde bizim köyün muhtarı Ökkeş Hüseyin i gördüm onunla ilgilendim bana yavrum kendini kurtarmışsın aferim dedi Hüseyin amca bu yoculuğumuzu köyde anlatıyor köylüler haleb olsun çocuğa gitti bir daha köye gelmedi demişler köyde benim iyi ünüm yayılmış ondan sora köyde kimin başka şehir de yakını var kimin askeri var askere para mektup yakınına eşya göndermek için gelir beni bulurlardı bende hiç yapamam hayır demezdim sanki vazifeymiş gibi yapardım gitmediğim şehirlere arkadaşlarımla gönderirdim bu hizmetlerimle köyüm e gitmeden köylüye kendimi sevdirmiştim

o hırsız Ali köyde unutulmuş çok düzgün iyi bir insan olmuştu bir gün karşılaştığım bir köylüden bir haber aldım adeta yıkıldım babam en küçük kardeşim ömeri evlatlık vermiş adresiz isimsiz birilerine sadece ipucu olarak hamamcılar diye birileri Elbistanlı ama dışarda oturuyorlarmış ben bu durumu duyunca çok üzüldüm ama biryandan da sevindim o ananın babanın yanında kalıp öleceğine hiç değilsen hayatta kalır nasıl olsa ben ömeri sonra bulurum diye düşündüm babam öyle bir adam ki kayıtsız mı desem zavallı mı desem bilmiyorum benim Elbistan gibi yakın bir yerde olduğumu biliyor gelip bana ne yapıyorsun oğlum diye sormadı kendi kendine benim kurtulduğuma sevinirmiş yavruma bir babalık yapadım Alim e çok çektirdim dermiş ve kahrolurmuş ben bunları köylülerden duyardım babamı özlüyordum görmek istiyordum ama inadım galip geliyordu bir türlü gururumu kıramıyordum

hep babam gelsin beni bulsun neden gelmiyorsun seni özledik falan deyip bir tokat atıp götürmesini bekledim ama yok işte benim babam öyle bir insan kızamıyorum zavallılığı boynumu büküyordu insan yavrusunu aramaz mı birgün eve yavrusu gelmese ciğeri yanmaz mı yanar ama babama da hak veriyorum üç yavrusunu evlatlık vermiş benide onların acısının yanına eklemiş ne fark eder ki dört yılım geçti aradan anamı babamı köyümü görmedim on altı yaşına basmıştım artık gittiğimiz yollarda askerler kimlik soruyorlardı kimliğe ihtiyacım vardı içimden bir dua ettim ALLAHIM şimdi babam gelse hem babamı görsem hemde şu kimliğimi çıkarttırsam diye inanın aynı gün Elbistan garajlarında otobüs temizliği yapıyordum ardadan bir saat geçmemişti otobüsün içinde yancama doğru başımı çevirdim baktım dışarda babam gözleri ıslak birşekilde bana bakıyordu babam diye aşşağıya indim eline çöktüm sarıldık ağladık Allahım dua mı hemen kabul eti babam a kavuştum ordan bir çay ocağına oturduk dertleştik babam çok şaşırıldı büyümüşsün kocaman adam olmuşsun oğlum dedi anamdan kardeşlerimden anlattı tabi insan yüreği dayanmaz anlattıklarına o gün içimde buztutan hasretimden bir parça kopmuştu erimeye yüz tutmuştu bunu his ettim biraz olsun ağlayarak rahatladım babamı görünce sonra çay ocağından kalktık çarşıya gittik biraz yiyecek alışverişi yaptık birazda para verdim köyün minübüs durağına kadar götürdüm babama yarın yine gel beni nüfusa düşür dedim babam olur oğlum dedi vedalaştık ve ertesi gün babam geldi beraber bir arzu halciye gittik ve bir dilekçe yazdırırken arzu halci babama sordu amca bu çocuk kaç yaşında diye babam tam tarih olarak biliyormuş 02.10.1965 dedi ama ben arzu halciye 02.10.1966.tı yazmasını söyledim amacım askere bir yıl daha geç giderim diye düşündüm

ve arzu halci benim dediğimi yazdı beraberinde kardeşlerim Bekir ile Cumayı da nüfusa düşürdük ve böylece kimlik sahibi olduk babamı ikinci dafa görmem bütün hırsımı dindirmişti babama dedim hadi

baba köye gidelim babam tamam oğlum dedi dört yıl ardan sonra ilk defa köye gidecektim birden heyecanlandım ve hiç vakit kaybetmeden köye geldik bana evimizin sokağı hiç değişik gelmedi ve kapımızın önüne geldik anamın sesi geliyordu anam yine hastalanmış eskisi gibi kendi kendine konuşuyordu içeriye girdim zavallı anam benim geldiğimin farkında biledeğil sanki kimse gelmemiş gibi yüzü duvara dönük konuşuyordu

dedim anam bak ben geldim oğlun Ali dedim hiç beni duymadı bile konuşmasını kesmedi yanında kardeşlerim Bekirle Cuma ayaklarında don bile yok gözüme baktılar beni tanımadılar ağlamaya başladılar bunların içler acısı durumuna iki saat ancak dayana bildim iki saat boyunca ağlamaktan gözlerimin önü morarmıştı evden çıktım mahalleden çok hızlı bir şekilde koşarak ayrıldım kimse beni görmesin diye köyün minübüsüne binmedim köyden birkilometre uzakta başka köyün yolu geçiyordu orda bir minübüs durdurup bindim Elbistan a gedim yalçın otelinde kalıyordum odama girdim yine ağlamaya başladım bu geçen dört yıl içinde bir sürü memleket gördüm böyle bir dırama raslamadım ALLAHım bu ne biçim yoksuluk bu ne biçim çaresizlik yok yok eşi benzeri artık ailem için çalışmam gerektiğini anladım onlara rahat bir hayat sunamazdım ama en azından karınlarını doyura bilirdim onun için daha çok çalışıp huzulu masraf yapmamam gerekliydi

otelde kalmamaya karar verdim otele verdiğim parayı babama vermek istedim çünkü babamın benden başka tutunacak dalı olmadığını anladım babama ayda bir gelip benden para almasını söylemişim o günden sonra otobüste yatıp kalkmaya başladım zaten yatak yüzünü fazla gördüğüm yoktu bir şehirden gelip diğerine gidiyordum babama aileme bakmak bana gurur veriyordu sanki bir vijdan azabından kurtulmuş gibi his ediyordum ben kendimi hiç düşünmüyordum çünkü artık ALLAHın yardımı ve benim kazandığım doslarımın sayesinde açkalmayacağımdan çok emindim Türkiye de bir çok ilde arkadaşlar edindim beni çok seven doslarım oldu hepsini otobüste tanıdım yolculuk boyunca sohbet ederdim onlarla çok memurlar ve her meslekten insanlarla tanıştım mesela Ankara da çok önemli bir kurumda görevli memurla tanıştım bana ne zaman Ankaraya gelersen yanıma gel bir çayımı iç derdi bende giderdim çayını içer bana Ankarayı gezdiridi işte bütün tanıştığım doslarım böyleydi hemde yüzlerce otobüs mavinliğinde atın üstünde sinek misali gidip gelmedim ne demiştim bu işe başlarken ben otobüsü okul kabul etmişim ve otobüs benim okulum oldu okadar güzel şeyler öğrendimki saymakla bitmez yolcuların yüzünden anlardım nasıl bir his içinde yolculuk yaptıklarını aylesinden ayrılıp gurbete gideni hastası olup hastaneye gideni sevdiğine kavuşmak için yola çıkıp yolun bitmeyeceğini düşünen aşıkları yetişemezsem işimden olurum diyen insanları askere gidenleri teskereyi alıp dönenleri evinden kaçan çocukları ve kadınları bir bakışta tanırdım

Bir anımı anlatmak istiyorum bir gün İstanbul a gidiyorduk Elbistandan otobüs hareket etmek üzereyken siyah peçe içinde bir kadın otobüse bindi kadın bilet almamaştı otobüs Elbistanı çıkınca yanına vardım nereye gidiyorsunuz diye sordum kadın kardeşim İstanbul a gidiyorum ama param yok ne olursun beni indirme dedi kadın yüzünü gizlemişti ben tamam apla sonra konuşuruz dedim diğer

yolcularla ilgilenmeye başladım göksun ilçesine geldik kadın otobüsün göksun için ayrılmış koltuğa oturmuştu kadına rica ettim arka tarafta boş yer olduğunu söyledim kadın kalktı arkaya benim oturacağım koltuğa oturdu otobüsün iki şoförü vardı biri otobüsü sürüyor diğeri şoförün yanında ki hostes koltuğunda oturuyordu beni öntarafa yanlarına çağırdılar

o kadın kim diye sordular bende yolcu dedim parasını aldın mı dediler bende hayır parası yokmuş dedim şoför hayır canım öyle bedava götürülür mü parası yoksa kayseride indir gitsin dediler aslında otobüsün asıl sahibi hacımiştik abi yoktu o olsaydı bana hesap sormazdı kim inmiş kim binmiş parası varmı yokmu diye bu şoförlere sözüm geçmiyordu tekrar kadının yanına geldim dedim apla şoförler seni Kayseride indirmemi söylüyorlar şimdi ne yapacağız dedim kadın bana yüzünü açtı kardaşım n olur beni indirme ben hiç biryer bilmem diye bana yalvardı zaten ben anlamıştım birilerinden kaçtığını zavallı kadının gözlerinin pırlıtsı sönüktü ağlamaktan yüzünün solgunluğu çektiği acıları çileleri anlatıyordu haline içim acıdı dedim apla şimdi senin paranı ben ödeyeceğim yalnız bizim şoförler senin evden kaçtığını anladılar senden yararlanmak isterler sakın onlara bu fırsatı verme paranı ödemiş bir yolcu gibi davran diye söyledim kadın tamam kardaşım dedi ben tekrar şoförlerin yanına gittim kendi cebimden kadının yol parasını çıkarıp verdim şoförler nasıl verdi parayı diye sordular Kayseride seni indiririz deyence çıkartıp verdi dedim inanmadılar bu kadın ne ayak orospu falan mı diye sordular bende yok İstanbulda bir işi varmı tekrar bizimle dönecekmiş dedim tamam tamam inandık dediler

kadını ikna edip tekrar benimle Elbistan a geri getirmeyi düşünmüştüm kadının tek başına bilmediği koca İstanbul a kaçmakla çok büyük bir hata yaptığını anlamıştım otobüs Kayseriyi geçmişti kadın otobüsün arka kapı dibinde ki koltukda oturuyor bende kapı merdiveninde ayakta duruyordum mesafemiz çok yakın kadına sordum apla biraz dertleşmek istermisin beni kardeşin say hiç çekinmeden neden istanbul a gidiyorsun kimden kaçyorsun bana biraz anlat dedim kadın bana hikayesini anlatmaya başladı aynen şunları söylüyordu kardeş ben Elbistanın falanca köyündenim Elbistan a orta okula gidiyordum Elbistanlı birine aşık oldum oda beni sevdiğini söylüyordu evlenmek için karar verdik gelip beni babamdan istediler babam abilerim karşı çıktılar daha on altı yaşındasın diye ben babamları dinlemedim bu adamla kaçtım babamlar beni evlatlıktan ret ettiler bizimle barışmadılar evliliğimin iki yılı güzel geçti anlaşıyorduk sonra kocam beni dövmeğe başladı hergün öldüresiye dövüyordu suçumu bilmiyordum her sözüm ters geliyordu kimseye derdimi anlatamıyordum babamlardan korktuğum için köyede gidemiyordum sığınacak kimsem yoktu artık canımı alıp kaçmak istedim sadece şu ızarımı giydim terminale geldim ben hangi otobüs olursa olsun binmek istiyordum İstanbul otobüsünü özellikle seçmedim bu otobüs istanbul a değilde İzmire gitse yine binecektim Elbistandan kurtulayımda neresi olursa olsun fark etmez dedim evden çıkarken ben dedim abla babana gitmeyi deneseydin aradan uzun yılar geçmiş kocandan ayrılacağını söyleseydin belki seni af ederdi dedim ne bilim kardeş bana olan hırsları geçmemişdir diye düşündüm dedi ben dedim apla peki çocuğun var mı diye dedi yok kardeş beni zaten bu yüzden çocuğun olmuyor diye dövmeğe başladı dedi ben dedim peki doktora falan gitmediniz mi diye hayır kocam doktora gitmeye utanıyor dedi ben olayı anladım aslında zavallının hiç bir suçu yoktu ama zavallı kadın yinede suçu kendinde buluyordu benim çocuğum olmuyor diyordu. Devam

edecek Ali Şahin (Elbistanlı)